

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

Poznaš pravila

cerkvenoga podpornoga društva Dom sv. Frančiška ?

Etak se glasijo:

PODPORNO DRUSTVO „DOM SV. FRANČIŠKA“ V ČRENSOVCIH.

Pravila.

Naslov: Podporno društvo „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Namen: Z dobrovoljnimi prispevki podpirati siromake, zlasti sirotišnico „Deteta Marijike“ v Turnišču, „Dom sv. Frančiška“ v Soboti in „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih ter drugod, kjer bo društvo za siromake skrbelo.

Članstvo: Član društva postane vsak, kdor se iz ljubezni do siromakov odloči, da bo te v celem svojem življenju z nekim dobrovoljnim letnim darom podpiral.

Dolžnosti: Vsak član pokloni društvu letno 2. julija ali vsaj do konca leta neki dobrovoljni prispevek za siromake. Ta prispevek sme biti tudi že 25 par.

Duhovne koristi: 2. julija, 17. sept. in 4. okt. se bere sv. maša za vse žive dobrotnike društva, na osmi dan gornjih godov pa za vse pokojne dobrotnike društva.

Vodstvo: Društvo vodi Odbor tretjega reda za zidanje „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih po pravilih, od cerkvene oblasti 25. junija, l. 1932, pod št. 1174 potrjenih.

St. 1174/32-1.

Videl.

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru, dne 14. januarja 1935.

Škof in apostolski administrator:

Dr. Tomažič.

Gledaj, šest večnih sv. meš se služi za tebe, če daš konči 25 par na leto za sirote! Edno četrtino dinara letno! Menše penazne edinice ne v Jugoslaviji. Če ne si ešče pristopo k tomi društvu, pristopi, da ne zgubiš sad šestih svetih večnih meš. V Črensovcih se pripravlja zidava prve hiše za siromake, pesek, cigeo, kamen se vozi, vapno gasi, pristopi k tomi deli s svojim malim darom.

LETO 35.

8. AUGUSTA 1939.

ŠTEV. 8

*ZDRAVA, MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. 1. 28.)*

Milosti puna si, Mamika. Gde je najmanjši greh, nega punosti milošče. Mali greh! Kak malo se ga ogiblemo, kak premalo cenimo rešitev od njega, kak premalo se strašimo njegovih posledic! Če bi z ednov malov lažjov mogo vse grešnike povrniti i vse krivovernike v Jezušovo Cerkev spraviti, ne bi ga smeo včiniti, ar te najmanjši premišleni greh dobróga Boga, neskončno svetost, razžali. Pa če je še tak mali naš greh, pravimo, ka smo v molitvaj samo edno minuto bili prostovolno razmišljeni, vendar zavolo te enominutne slabe molitve nam angeo nebo zapre i očiščilišče odpre. I z toga očiščavajočega ognja ne pridem vó, dókeč sam ne popolnoma ščiščen, dokeč sam ne, kak Jezuš pravi, plačao slednjega filera duga.

O, če pogledamo v globočino svoje dúše, groza nas obide. Brezštevilni so naši mali grehi, štere tak zléhka včinito, kak da bi v žeji vodo pili. Ka nas čaka v očiščilišči, kak dugoletno i kak težko trpljenje! Pa ka nas čaka v večnom pekli! Ne pozabimo najpre opomina sv. Dúha: „Ki male zavrzé, pomali spadne“ (Eccli 19—1). Ki male grehe premišleno čini, si tak ohladi lúbezen do Boga, da pomali v smrten greh privoli i pekeo je gotov. Če je še tak močno v zimi peč zakürjűna, se soba razshladi, če se okno večkrat odpira. Ravnotak je pri dúši. Če z malimi grehi gostokrat odpiramo okno svoje lúbezni do Boga, se ta ohladi. Nazadnje de tak mrzlo v dúši, ka v smrten greh spadnemo. Mamika moja, ti si v svojem dugom življenji, nikdar, ni najmenšega greha ne včinita. Nikdar ne si se obotaviala, jeli to včinit, ali ne, jeli je to mali greh ali ne; ti si vsako senco najmenšega greha vsikdar včasi v prvom hipli odtiravala od sebe. Zato te pa slavimo te mesec na Veliko mešo kak svojo nebesko kralico, ki si z dúšov i telov bila v nebovzeta taki po smrti. Mamika moja, kralica nebe i zemle, vužgi v mojem srci veliko lúbezen do Boga, da raj vmerjem, kak premišleno, prostovolno te najmanjši greh včinit. Ve ti ovadim, dobra Mamika, jaz bi rad po smrti zraven k tebi v nebo prišo. To želo mi goji srce, detinsko srce do Tebe, svoje nebeske matere. Ve pa dete po materi hrepene. Mamika moja, čuvaj me vsakšega, še tak maloga greha, da premišleno ne privolim v njega, da se srce spuni srčno vűpanje: Po smrti se včasi popaščim k zlatoj Mamiki v nebesa.

Srčen.

JAZ BI RAD V NEBESO PRIŠO.

Jaz bi rad v nebesa prišo . . .
Ne zavolo lepe pesmi ;
Ne zavolo sladke reči ;
Ne zavolo rož cvetočih,
Ki so vsikdar v večnih popkih ;
Ne zavolo ptičic zlatih,
Ki so vsikdar pevci mladi ;
Ne miče me sadno drevje,
Ki najbolši sad obimle ;
Večna radost me ne vleče.
Večna čast me tud' ne gene.

Ka ne bo trpljenja, smrti,
Mi ne da nebes želeti ;
Ka bom mladi, ne postaram,
To za nikšo želo nemam.
Jaz bi rad v nebesa prišo,
Da bi svojo Mamo vido,
Ki Kralica je nebeska
Svetoga Dūha nevesta,
Da pred Jezusa me vodi,
Da ga gledam zoči voči.

Srčen.

ROŽE MARIJINOGA OGRAČEKA SO SKRIVNOSTI SV. ČISLA, ALI ROŽNOGA VENCA. NABERIMO SI TE ROŽICE.

Potrgajmo si rdeče rože sv. Čisla, premislimo si skrivnosti žalostnoga Rožnoga venca.

Ki je za nas krvavi znoj točo, ali krvavi pot potlo. Oboje edno-isto pomeni. Znojiti se, ali potiti se, pomeni ednoisto, to, ka telo skoz kože pūšča vodo. Pri Jezusi je prišla skoz kože v Getsemani od groze, mržnje i straha krv. Marija ne bila toti te v Getsemani, a znala je za to Gospodovo trpljenje, ar njej je Sinek to naznalo. V dūhi je ž njim vred trpela grozne moke.

Bojao se je Jezuš groznoga trpljenja, štero ga je čakalo i štero za milijone bo brez haska. Ne bi trepetao za te pogūblene dūše? I njegova Mati Marija ne bi trepetala ž njim vred? O kak grozno je njeva bolela nezahvalnost pogūblenih dūš, štere nedo štele bože milošče sprejeti, štere nedo štele Boga lūbiti, nego štere do ga štele samo sovražiti. Trepetalo je Materno i Sino-vino srce pri pogledi na prostovolne, premišlene smrtne grehe, štere bodo grešniki do konca sveta na svoje dūše nakladali i ž njimi dobroga Boga neskončno žalili. Mrzila se je Jezusi i Mariji nezahvalnost Judašova i vseh njegovih naslednikov, ki za par filerov odajo Boga i osramotijo njegovo deviško Mater. Groza je obišla Jezusa i ž njim vred Marijo, gda sta gledala okorne grešnike, ki so i bodo čūde gledali i vendar se ne povrnoli. Angeo je te tolažo Jezusa v trpljenji, Marija ga je poslala. Takši angelje moramo biti mi, ki Jezušovomi žalostnomi Srci odločno skočimo na pomoč s svojov trdnov vernostjov vu spunjavanjih svojih verskih dužnosti. Ta vernost bo potolažila tudi Marijino tužno srce.

Ki je za nas bičan blo. Pilatuš je mislo, ka če da Jezusa bičati, če do ga vidili njegovi sovražniki razbičanoga, se gene

nad njim njihovo srce i ne bodo zahtevali njegove smrti. Zato zapove vojakom, naj ga bičajo. Trdo železje i soklovje so spleli med remenje i s tem mlatili po Jezušu, koga so tesno zvezali k sohi i njemu obleko nad pasom slekli. Grozno so pokali vdarci po nedužnom teli i Marija je to gledala i Marija je to poslušala. Vidila je, kak curi krv po vsakom vdarci i kak onečaščajo grešni sluge božo krv s svojimi nogami, kda jo ta klačijo. Božo Krv, Rešna Krv. Te si je zakrila obraz i molila goreče za sovražnike Jezušove, ki so ga bičali i jočič molila za vse nas, naj ne bi nikdar privolili v nečisti greh, šteri je te strašne biče spleo za Jezušu. Združi se duša z žalostnov Materjov, joči nad nečistim grehom, šteri je preplavo svet i jo prosi, naj tebe i vsako dušo reši nečistosti. Prosi jo, naj ohrani pri mladini lelijo nedužnosti.

Kl je za nas s trnjom koronan bio. Čuli so divji vojaki, da je Jezuš na pitanje, če je krao, odgovoro, da je. Jasno je pa povedao, da je on ne toga, nego drugoga sveta krao. Vendar se ščejo ž njega norca napraviti. Poiščejo edno rdečo coto, to njemu na rame vržejo, posadijo ga na kamen, v roke njemu položijo trstika, na glavo pa z dugoga trnja spleteno korono. I naj de prav koronan, to korono z vdarci botov potrdijo na glavi. — Nato poklekavajo pred njim i ga žalijo z pozdravi: Zdrav bodi krao židovski. Blijejo ga po glavi, plūjejo, sūnjavajo. Siromaški Jezuš! Siromaška Mati Marija! O kak grozno ponižanje je to za našo gizdo. Gizda je zvršila to grozno kronanje, poniznost da zadoščenje za nje. Zato te prosim, ponizen, trpeči Jezuš po tvojoj žalostnoj Materi: Jezuš krotki i iz srca ponizni, vpadobi naše srce po svojem srci.

Kl je za nas teški križ noso. Vekše krivice svet ne čuo, kak gda se je razglasila Pilatova sodba: Križan naj bo Jezuš. Zmučeni, oslabileni Jezuš na sebe vzeme teškivi brvni, križ svoj, i ga nese. Marija ide za njim i pride pred Njega, da ga potolaži. Neskončno boleče je bilo to srečanje. Najsvetejša duša sreča s križom obloženoga svojega Boga i svojega sina, ki kak največši grešnik mora mreti na tom sramotnom drevi. O kak grozno srečanje je to! Vidi, kak Šimon z Cirene posili vzeme križ na sebe i ga nosi mesto Sineka. Vidi smileno Veroniko, ki njemu robec ponūja i ga briše ž njim i kak jo za to grdo gledajo i žalijo. Vidi ga trikrat spadnoti pod križom i čuje režanje sovražnikov nad spadaji. I ona njemu ne more pomagati. Pa ne stopi dol s križne poti. Na vrh gore ide za križom, i nas zove za sobom: Hodi duša za križ nosečim Jezušom, to je pot v nebesa. Nosi mirno križe svoje, tej so ključ od nebeskih vrat.

Kl je za nas na križ razspeti bio. Kak strašno so se glasil vdarci klepača, gda so Jezušu križali. Njemu so roke i noge prebili, Mariji so srce prehodili. Zdaj se je spunilo Šimeonovo prorokūvanje: I tvojo dušo meč prebodne. Vse se norčari ž njega, vse ga zapusti — ona, Mati ne. Blūzi križa stoji, da čuje vsako reč, da kaple Rešna Krv na njo, ki ž njim, z Sinom vred darūje

Njega i sebe za naše rešenje. V naroče njej ga položijo, pazljivo njemi vzeme korono z glave, kak da bi se bojala, ka njemi trnje ešče povekša bolečine. Kūšne njegovo prebito ran i v pre-smeknjeno Srce zroči vse nas. Ga zavije v prte i ga v grob sprevodi. Vse to za našo večno srečo. Spoznaš, dūša, to veliko materno lūbezen? Spoznaš pri njej svojo veliko dužnost, da to lūbezen z lūbeznostjov moreš povrniti? O lūbi Marijo! Vse njej zroči kak njej je Jezusa. Vse od nje prosi, kak je Jezus! Vsik-dar na njo misli, kak je Jezus. Rada si dūša ž njov pogovarjaj v molitvi sv. Čisla, kak se je Jezus den za dnevom pogovarjao ž njov.

DÜHOVNIK SEM . . .

Dühovnik sem . . .

To moje je veselje,

To moje vse bogastvo,

Ki nema nikše meje . . .

To Bog mi je podaro.

Dühovnik sem . . .

Ves svet kriči na mene,

Me blati, ogrizava,

Roké nad menov mene,

Me semotam sünjava.

Dühovnik sem . . .

Me nišče ne pozdravi,

Ne vošči dobre reči,

Me gleda vse postrani,

Žele mi hitro vmreti.

Dühovnik sem . . .

Odpūščam vse krivice,

Lūbezen sejam razno,

Darūjem se za krivce,

O, če bi me svet razmo!

Dühovnik sem . . .

Pred Jezusa poklekнем,

Gda srce mi zajoče,

Žalivcom da je smilen,

So mile moje prošnje.

Dühovnik sem . . .

Naj drūgi so bogati,

Naj drūgi so odeti,

Njim skūšam vse razdati,

Če neščo ranč razmeti.

Dühovnik sem . . .

Živem za nje i vmiram,

Trpim noči i dneve,

Ki Jezušovim ranam

Prilevajo čemere.

Dühovnik sem . . .

Veselje mi trpljenje,

Vsi špoti čast i slava,

S tem celo mi življenje,

Le Jezusa zvišava,

Vas, dūšice rešava . . .

Dühovnik sem . . .

S r č e n .

EVANGELIUMI MESECA AUGUSTA.

NEDELA PO RISALAJ DESETA.

Tisti čas pravo je Jezuš nikim, ki so se v sebi vúpali kak pravični, i druge so zametavali, priliko eto: Dva človeka sta gori šla vu cerkev, ka bi molila; eden farizej, i te drugi cestninar. Farizej stoječi je etak v sebi molo: Bog, hvalo ti dajem, ka sam ne, kak drugi lúdje, zgrablivci, krivični, lotri, kak je i ete cestninar. Postim se dvakrat v tjedni, desetino davam od vsega, z kem ladam. I cestninar ozdaleč stoječi, ne je šteo niti oči na nebo podignoti, nego se je bio v prsi svoje, govoreči: Bog, bojdi milostiven meni grešniki. Velim vam, doli je šo ete opravičen vu hižo svojo, on pa ne; ar vsaki, ki se zvisi, ponizi se; i ki se ponizi, zvisi se. (Lukač 18, 9 - 14).

NEDELA PO RISALAJ EDENAJSETA.

Tisti čas, vó idoči Jezuš s tirskih krajin, prišo je skoz Sidon k morji Galileanskomi, med krajinov Deseteromestja. I pripelali so k njemi glühonemoga, i prosili so ga, ka bi položo na njega roko. I pelavši njega od vnožine na stran, pústo je prste svoje vu vúha njegova; i plünovši, dotekno se je jezika njegovoga, i gori se zglednovši v nebo, zdehno je, i veli njemi: Effeta, to je, odpri se. I preci so se odprla vúha njegova, i razvezalo se je vezalo jezika njegovoga, i prav je gučao. I zapovedao je njim, ka bi nikomi ne pravili. Od koga bole je pa njim prepovedavao, od toga bole so oni vó glasili; i tem bole so se čúdivali, govoreči: dobro je vsa včino, glühim da, da čújejo i nemim, da gučijo. (Marko 7, 31—37).

NA DEN VELIKE MEŠE, ALI B. D. M. V NEBO VZETJA DEN (15. avgust.)

Tisti čas prišeo je Jezuš vu neko selo i neka žena, po imeni Marta, ga je prijela vu svojo hižo. Ta je mejla sestro, z imenom Marijo, štera je sela k nogam Gospodovim i poslušala

Marija je v nebo vzeta z dúšov i telom. To verjemo vsi, čeravno ešče ne razglašeno kak verska istina. Svetek Velke meše je sv. Cerkev vpelala po sv. Dúhi ravno zato, da nas vtrdi v toj veri i pripravi človeštvo za razglasitev te verske istine, gda Bog določi tisti čas.

njegovo reč. Marta se je pa skrbela okoli vnoge dvorbe. I pristopila je i pravila je: Gospod, jeli ne maraš, ka me je sestra ostavila samo dvoriti? Povej njej, naj mi pomaga. I odgovoreči pravo njej je Gospod: Marta, Marta, skrbliiva si, i burkaš se okoli vnoga: edno je potrebno: Marija si je najbolši deo odebrala, šteri se ne vzeme od nje. (Lukač 10, 38—42).

NEDELA PO RISALAJ DVANAJSETA.

Tisti čas pravo je Jezuš vučencom svojim: Blažene oči, štere vidijo, ka vi vidite. Ar velim vam, da so vnogi prorocke, i kralovje želeli viditi, štera vi vidite, i ne so vidili, i čüti, štera vi čüjete, i ne so čüli. I glej, neki vučiteo pravde je stano sküšavajoči ga, i govoru: Vučiteo, ka naj včnim, da dosegnem večno življenje? On je pa velo njemi: vu pravdi ka je pisano? Kakda šteš? I on odgovoreči pravo je: Lübi Gospoda, svojega Boga, s celoga srca svojega, i s cele düše svoje, i s cele moči svoje, i s cele pameti svoje; i bližnjega svojega, liki samoga sebe. I veli njemi: prav si odgovoro; to včini, i živo bodeš. On se je pa šteo opravičiti i pravo je Jezuš, „a što je moj bližnji?“ Jezuš je povzeo reč i pravo: Niki človik je šo od Jeružalema vu Jeriho, i spadno je med razbojnike, ki so ga i slekli, i ranjenoga, na po živoga ostavivši, odišli so. Prigodilo se je pa, da bi niki dühovnik doli šo po onoj poti, i videvši ga, mimo je šo. Prav tak tüdi levit, ki je prišo na to mesto, ino ga vido, mimo je odišo. Gda je pa niki Samarijan po poti idoči, prišao do njega, i ga vido, geno se je na smilenost. I pristopivši vlejaó je v rane oli, i vino, i obvezao je i posada ga je na svoje živinče, pelao do oštarije i skrb je na njega noso. I na drügi den je vzeo dva soda, i dao je oštarijaši, i pravo je: skrb mej na njega, i kajkoli ober toga potrošiš, jaz, gda se povrnem, nazaj ti dam. Šteri med etimi trejmi, se ti zdi, je bližnji tistomi, ki je spadno med razbojnike. On je pa pravo: „Tisti, ki njemi je skazao smilenje.“ I veli njemi Jezuš: „Idi, i ti tüdi tak delaj!“ (Lukač 10, 23—37).

NEDELA PO RISALAJ TRINAJSETA.

Tisti čas, gda je Jezuš potüvao v Jeružalem, je šo po sredini med Samarijov i Galilejov. I gda bi se prikazao v neko vesnico, prišlo je pred njega deset gobavi možov, ki so stali ozdaleč i podignoli so glas svoj govoreči: „Jezuš, vučiteo, smiluj se nad nami.“ Štere kak je vido, velo je: „Idte, pokažite se dühovnikom“. I med potjov so biti očiščeni. Eden zmed njih pa se je vrno, gda je vido, ka je očiščeni i je z velikim glasom zvišavaó Boga; je spadno na obraz pred njegove noge pa se njemi zahvalüvao, i te je bio Samarijan. Jezuš pa je spregovoro: „Ali ne bilo deset očiščenih? Gde so deveteri? Ali se ne ni eden drügi najšo, ki bi se povrno ino bi dao diko Bogi, nego samo ete tühinec. I veli njemi: „Stani gori, ino idi; tvoja vera te je ozdravila. (Lukač XVII, 11—19.)

PO VULICAJ I CESTAJ.

Brazilska kralica.

Med drugimi so šli ribit tudi trije pošteni možaki: Dominik Garcia, Ivan Alves i Filip Pedroso z svojimi malimi ladjami. Veslali so po reki dol i jako dolgo časa ribili pa so niti edne ribe nej zgrabili. Gda so pa prišli do kraja, zvanoga Itaguassú, je Ivan Alves vrgeo mrežo pa gda jo je zdigno, je najšeo v mreži nikaj čarnoga: Marijino podobo iz lesa pa brezi glave. Malo niže je drugoč vrgeo mrežo pa je potegno iz vode nekaj okrogloga, bila je glava iste Marijine podobe. Zamotao je vse v eden prt pa so možaki nadale ribili. Telko rib so pa zdaj zgrabili, ka so napunili vse tri ladje i so se že bojali, ka se ne bi vse potopilo. Z velikim veseljom so šli domo i se Bogi zahvalili za njegov blagoslov. Ivan je dao Marijino podobo tovariši Filipi, ki jo je ohráno v svojoj hiži skoro petnajst let z velkov pobožnostjov i je pred njov njegova družina opravljala svoje molitve. Potem jo je dao svojem sini Atanaziji, ki njoj je postavo malo leseno kapelico, gde so se zbirali vsakšo soboto sosedje i molili rožni venec. Eden takši večer se je pripetilo, ka sta sveči, gorečivi pred Marijov, brezi vetra ali drugoga vzroka nenadoma vgasnili; i gda je edna ženska štela svečo znova prižgati, sta palik same brez vužiganja zasvetili. To se je večkrat zgodilo i tudi druge čude so se začnole delati. Novica se je širila i lüstvo se je vsigdar v vekšem broji zbiralo pri Filipovoj kapelici. Na to je plivanoš bližnje vesi, Guaratinguetá, včasi dao postaviti vekšo i lepšo kapelo Mariji na čast. Naskori so pa tudi to podrli i postavili drugo na bližnjem breščeki, gde stoji zdaj velka cerkev, zato ka v dolini kapela nej bila varna zavolo pogostih povodenj reke Paraíba. Zdajšnja cerkev je bila slovesno blagoslovljena 8. Decembra l. 1888. i 8. septembra l. 1904. ob petdesetletnici proglašenja Marijinoga Brezmadeznoga Spočetja, so podobo slovesno kronali ob navzočnosti skoro vsej brazilskih pūšpekov. Leta 1931. pa je papa Pij XI. proglaso Marijo Brezmadežno „de Aparecida“ za zaščitnico i kralico cele Brazilije. Njeni glavni svetek se obhaja 11. maja. To je nakratko zgodovina te bože poti.

Z velkov pobožnostjov smo stopili v cerkev. Zidana je v domačem priprostom, tak zvanom kolonijalnom slogi: ma tri ladje, dva torma i notri krasne dile z velikanskimi orglami. Dvejs transkivi kapeli sta posvečenivi Najsvetejšemi Olt. Svestvi i sv. Alfonsi M. de Liguori; dva drugiva stranskiva oltara pa Presv. Srci Jezušovomi i Sv. Ani. Pred vhodom v svetišče stoji velikanski križ i spodkar podoba Marije Sedem žalosti. Glavni oltar je z beloga mramora. Pod oltarom za glažom se vidijo ostanki i podoba sv. Vincencija Mantrnika. Nad oltarom, od zadaj, v stenskoj votlini, med vedno gorečimi svečami, v zlatom okni pa zagledate čudodelno Marijino podobo: čisto čarna je; visika samo 37 cm. Ma zlato korono na glavi i sivo zlati plašč,

ž zlatimi okraski, veržicami i dragocenimi biseri. Pod Marijinov votlinov pa je mramornata plošča s tem napisom: „Naša Gospa Brezmadežnoga Spočetja „Aparecida“, pokaži, ka si zaščitnica naše domovine i lübezniva mati brazilijanskoga naroda. Blagoslovi, brani i reši tvoj Brazil!“ — Neprestanoma pridejo i odidejo romarje i pobožno lüstvo goreče moli pred čüdodelnov Marijinov podobov.

Tüdi jaz sam pobožno i zavüpano poklekno pred slavnim prestolom brazilske Kralice. Moje misli so romale daleč prek oceana i se palik pozdigavale z vročimi prošnjami k Mariji. Molo sam za moje drage stariše, brate, sestre, prijatele i dobrotnike, za domovino, za drago slovensko mladino ... Priporočao sam Mariji Slovensko Krajino, Beltinsko faro, nepozabno Dokležovje ... Posebno molitev pa sam pridjao za Novine i Marijin List i za njihovoga junaškoga urednika, naj njim Marija da milost ešče dugo širiti njeno čast med slovenskim narodom i njim po smrti v nebesaj vse obilno poplača. — Spomno sam se ponovno na reči: „Marija, blagoslovi, brani, reši tvoj Brazil!“ I sam dodjao: Marija, nej samo Brazil, liki tüdi Slovensko Krajino, celo Slovenijo, celo Jugoslavijo ...

Cerkev je precu kmična; vöni pa je krasno sunce sijalo. Od svetišča mate veličasten razgled na okolico. Daleč v dolini se süče reka Paraíba, pa tak lepo zamotano, ka vam napiše po zelenoj ravni črko „M“. ... Tüdi voda zna pisati Marijino ime, pravijo pobožni domačini. Meni so pa zavolo nagloga prehoda iz mračne cerkvi na svetlo sunce moje ränjeno oko polejale skuze. — „Ka si pa tak genjen...“ — me je pitao nagajivo eden tovaris. — „Nej“, pravo je drügi, „Marija njemi je izprosila milost kesanja svojih grehov, pa se za pokoro joče...“ — „Skoro maš prav!“ sam povedao jaz, „železnica mi je posodila i vrgla v oko pol kile premoga, pa sam njoj ešče nej povrno, kak zapovevedavle sedma boža zapoved. Zato mi je jako žao...“

Zdravje za düšo i za telo.

„Jordansko pole“ — Campos de Jordão — je edno med najznamenitejšimi zdravilišči srednje i jüžne Brazilije. Lepi gorati kraj, 1500 do 2000 metrov nad morskov gladinov sestoji iz treh vesi, ki mirno sedijo v dugoj dolini med zelenimi šumami, štere pokrivajo klance bregov na desno i na levo. Po vesnicaj se vrstijo priproste hiže i lepe bogate palačice, kama se v toplom vremeni priselijo gospodje i gospodične, ki so se navolili šumnoga živlenja v velikih varašaj.

Tü pa tam zagledaš tüdi duge, bele i velke hiže na dve ali tri nadstropja, naslonjene navadno v kakši kot med dvema gorama, sredi šume i blüzi kakšega potoka ali močvarja; to so velki špitali, navadno napunjeni z jetičnimi betežniki. Okoli petnajst takših špitalov najdeš tü: edni so za bogataše, drügi za siromake, tej za ženske, oni za moške, tej pa za odrasle, ovi

pa za male... Ja tudi mala nedužna dečica leži na belih posteljah, betežna na pljučaj ali pa na beteg nagnjena. Pravo mi je ravniteo ednoga tej zdravilišč, ka samo v zveznoj državi sv. Pavla je več kak 30.000 jetične dece. Med temi ogromna večina ostane brezi pomoči, zato, ka ali se nišče ne skrbi za nje, ali pa nega sredstev za pomoč. Samo jako malo jih nekaj vlada, nekaj pa milostivne duše oskrbijo s brezplačnim zdravljenjem v posebnih špitalaj i zdraviliščaj.

Dva takšiva špitala sam meo tū priliko spoznati i obiskati.

Prvoga, „Zdravilišče sv. Vincencija“, vodi pobožen duhovnik, ki je mladi zbetežao na jetiki. Gđa je pa ozdravo, se je sam posveto v blaženost srmaškoj jetičnoj deci, ki nemajo nikoga ali pa nikših sredstev, da bi si preskrbeli zdravljenje. S pomočjov milostivnih src i z malov podporov države je gor postavo špitalo, v šterom dobi zavetje okoli 60 ali 70 najsiromaškejše dece, betežne na pljučaj, za štere stariši nemrejo skrbeti. Dobromi duhovniki pomagajo redovne sestre, štere deco tudi vzgajajo v lepom krščanskem duhi, tak ka se vam vidi, da ste med angelci. Obiskao sam je na fašensko nedelo: razgovarjamo se veselo z decov od vsega pa tudi od fašenka. „Ka te pa vi delali te dni?“ je pitam. Pa za deklice odgovori jako resnobno osemletna Trezika: „Te dni bomo mi dosta molile za siromaške grešnike, ki ne ljubijo našega Jezusa!“ — Idemo med dečkece, ki majo svoj poseben oddelek, ločeni od deklic. Vsi nas veselo sprejmejo, smejejo se i skačejo okoli nas. Skoz odpreto okno pa vidim spalnico z čistimi belimi postelami. Skoro na sredi spalnice leži na posteli bleđi deček, ki je jako betežen, pa se nesmi z drugimi špilati na prostom. Stopim k njemu: Peterček se zove i ma devet let. Pogovarjava se prijateljsko; tak milo se mi smeje, tak nedužno gleda pa tak lepo odgovarja! — „Pa bi rad ozdravo, Peterček?“ — ga pitam. On se pa nasmeje; njegove čarne oči se radostno bliščijo. — „Ne! Želem samo, naj se zgodi to, ka Bog šče...“ Dao sam njemu podobico Marije Pomočnice, štero je goreče polūbo i ločila sva se.

Drugoga maloga sam pitao: „Če bi ti Bog dao, ka si zvoliš, ali zdravje, ali nebesa, ka bi si zvolo?“ — „Ah, nebesa!“ mi je friško odgovoro.

Ešče večkrat sam obiskao to dečico z mojimi tovariši i postali smo si velki prijatelje. Že od daleč so nas veselo pozdravljali; mi smo se pa čutili najsrečnejše med temi nedužnimi angelci. Vidli smo, kak blūzi je Bog pri nedužnosti i kak se da spoznati svojim malim. Gde pa je Bog, tam je prava sreča i pravo veselje, če tudi nega bogastva i nej zdravja.

Druga otroška bolnica je tudi za siromaško deco, liki nej pravzaprav za jetične, liki za na jetiko nagnjene, slabe, rakitične, navadno deco jetičnih starišov. Zdravilišče ma dva poslopja, edno za dečkece (okoli 70), edno pa za deklice (okoli 120), od 8 do 13 let starosti. Vse je brezplačno. Stroške zdržavanja nosijo bogate katoliške gospe, nekaj pa pomaga tudi vlada.

Poleg telovnega zdravja je deci tudi poskrbljena lepa krščanska vzgoja. Trikrat na teden je obišče duhovnik, ki tam mešuje, spovedavle i razlaga krščanske vere istine. Za vse drugo pa skrbijo dobre gospe, ki so za deco prave mamice i samo v nebesaj bodo dobile plačilo za svojo lubezen i za svoja požrtvovalnost, čitūdi že na tom sveti njim Bog dostakrat rad plača, kak na priliko kaže sledeči dogodek:

Že par let je bila i je ešče izda ravnitelica zdravilišča gospa Olga, ki pa je bila evangeličanka. Ar so pa deca vsa katoličanska, se je gospa Olga jako dobro navčila katoličanski katekizem i je sama včila na sveti navuk deco. Trdo se je držala svojega evangeličanskoga mišljenja, pa je denok vsigdar sama vodila deco v kapelico k meši, ž njimi je molila i je pripravljala sama na prvo sveto obhajilo. Duhovnik, ki je vsigdar deco prle spitavao, jo je najšeo tak pripravljeno, ka je mogeo pohvaliti vučitelico. I to se je godilo leta i leta. Bog pa je pripravljao svoje plačilo. Duhovnik i druge bolniške dvorjenice i pazitelice so vsigdar priporočale prvo-obhajancom, naj v svetom obhajili lepo prosijo Jezusa tudi za njihovo vrlo ravnitelico, ki je zaistino bila za deco prava mamica.

I Jezus je poslušno prošnjo nedužne dece, Gda so najmenje pričakūvali, je dobra gospa Olga stopila pred katoličansko cerkveno oblast, odpovedala se evangeličanskoj veri i ponizno prosila, naj jo sprejmejo v katoličansko Cerkev. Nepopisno je bilo veselje med decov zdravilišča svete Klare; zdaj njim je gospa Olga dvakrat mamica. Lūbi Bog je že na tom sveti plačao milostivnoj gospej, štera je tak lepo razmila Jezusov navuk: Što sprejme štero takše dete v mojem imeni, mene sprejme."

S l a v k o.

JEZUŠOVO ŽIVLENJE V PRESV. OLTARSKOM SVESTVI.

Vera nam pravi po Jezusovih božih rečaj, da je on v presv. Oltar. Svestvi pod podobov krūha i vina z božanstvom i človečanstvom nazoči. Jezus žive v tabernakli pod podobov krūha i to življenje večno, štero se je za njegovo telo začelo po goristanenji. Zato pa obečava tudi večno življenje, to je večno odičeno, blaženo življenje, kak je njegovo, vsakomi teli, štero ga vredno sprejema pri sv. obhajili ali prečiščavanji. Z očmi vere gledajmo mi zdaj Jezusovo življenje, v tabernakli pod podobov krūha kakše je. Krūha nega več, samo forma i žmaj ostaneta, bistvo krūha se je spremenilo v Jezusovo bože, odičeno telo. Odgovorimo: Jezus v Oltarskom Svestvi nadaljuje, ponavlja celo svoje zemelsko življenje.

V hoštiji žive Jezus Dete. Kak se je Jezusova človeča natura pri poprijetji v Marijinoj utrobi brez človeče osebe združila z božov naturov i je ostala združena po čudnoj poti na večne čase, tak se bistvo, natura krūha spremeni v Jezusovo telo, a farba, forma

i žmaj krūha pa ostane brez nature, brez bistva krūha. To čūdo najležej tak razmimo, če si predstavimo, da bela farba gde obisne, ne da bi se držala stene, vapna ali kakšekoli bele reči. To je samo po čūdi mogoče.

Jezuš je začeo živeti pod Marijinim srcom na reč Device. Gda je podigavanje pri sv. meši, se ravnotak na reč deviškoga Jezua spremeni krūh i vino v njegovo telo i krv. Pri spremenjenji sv. meše najmre Jezuš guči po dūhovnikovih vūstaj: To je moje telo, to je moja krv. Kak je Jezua po rojstvi sprejela Marija v svoje deviške roke, tak ga po podigavanji prime dūhovnik, ki mora deviško živeti. Kak je Marija v plenice povila svojega Jezušeka, tak je on povit v belo podobu krūha i položen na beli lenov prtīč, kakše so bile v Betlehemi plenice,

Kak so ga v Bethlehemi prišli molit pastirje i tūdi trije krali, tak se po podigavanji nagne vsako koleno, bogatih i siromakov, plemenitih i prostih vernikov i vsi v globočini srca molijo Jezušeka.

Zato spevle sv. kat. cerkev ednoisto preglasje pred podigavanjom na Božīč i na Telovo, ar oboja skrivnost nam darūje Bože Detece.

V hoštijl žtve Jezuš mladenec. Tisti Jezuš, ki se je skrio v siromaško hižīčko v Nazareti, se skrije v Oltarskom Svestvi pod prosto podobu krūha i vina. Ve če bi pregledali vse obleke

človeče dece, štere je ta nosila od Adama i bo nosila do konca sveta, tak proste ne bi najšli, kak je farba hoštije i vina. Vse obleke so lepše, so svetlejše, so pisane, so okinčane, samo Jezuš mladenca je najprostejša v Nazareti i pod podobov krüha i vina. Kak je kralüvalo v Nazareti veliko siromaštvo i trdo delo, da se je mogla sv. Drüžina preživeti, ravnotak kralüje v Olt. Svestvi veliko siromaštvo. Jeli pa je siromak na širnom sveti, ki bi zadovolen bio z tak malov lesenov ali kamenov ali brončastov klonjov, kak je Gospod nebe i zemle, lübleni Jezuš? Jeli bi pa v toj lüknji šteo što prebivati v najveksjoj zimi brez kürijave i v najveksjoj vročini brez hlada? Jeli bi pa šteo što biti v toj lüknji v najslabšem zraki brez zračenja? I Jezuš mladenec tak čepi v toj klonji, v tom tabernakli že skoro dvejezero let i dela v njej. Dela? me pitate? Dela. Što je znao v Nazareti ali v okolici, ali v deželi ali po celom sveti, da Boži Sin teše i si z trdim delom slüži krüh? Nišče. Tak skrito je zdaj tüdi njegovo življenje. On dela v düšaj. On te oživla. On je posvečüje i bogati. On je reši večnoga pogübljenja, on njim odpira vrata nebes. O keliko svetlosti, tolažbe, si dobila že düša! Jezuš ti je dao iz oltara. Kelikokrat si objokala svoje grehe! Jezuš ti je odpro vretino spokornih skuz. Keliko sküšnjav si premagala! Jezuš je bio boj za tebe i ti spravo zmago. O lübi zato, lübi Jezüsa v Olt. Svestvi, živi za njega, kak on žive za tebe.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHLERI)

DRÜGA BLAŽENOST.

„Blaženi, ki so krotkoga srca, ar tej bodo deželo vzeli v posest.“

1. Ka pomeni krotkost?

Krotkost je jakost, štera kroti neredne čemere i nevkrótено nepotrpežlivost i v splošnom vravnava nagnenje, da delamo pravico i kaštigamo krivico ne z zvünešnjov močjov i silov, nego to dosegemo z krotkim potrplenjom.

Brezi dvojbe je meo tü Zveličar v mislih ne samo odpoved nerednoj nepotrpežlivosti, nego tüdi odpoved naobračanjü zvünešnje moči i sile pri zahtevanju i zvršavanju pravice. Postavo nam je za značilno znamenje svojega kralestva krščansko krotkost i milino, ki ne žele dosegnoti svojega namena z zvünešnjov silov, nego s krotkim potrplenjom.

Pomen te blaženosti nam postane jasnejši, če se samo spomnimo na nasilje, na štero se opira svetno kraljestvo i brezboštvo, ki ne pozna drüge pravice, kak pravico orožja i sile.

2. Zakaj se naj trüdimo za krotkost.

Jakost krotkosti ma od Jezüsa svoje velko obečanje: nebesa. V prispodobi „dežela“ je obseženo ne nikaj drügo kak Kristu-

šovo kraljestvo, tū nā zemli Kristušova cerkev i po smrti nebesa. Samo tisti, šteri to jakost zvšavlejo, bodo osvojili to kraljestvo za sebe i za druge i v njem prebivali, ar Kristuš nešče, da bi bilo njegovo kraljestvo nastavleno i vrejeno z zvūnešnjov silov i z orožjom, nego s poniznim potrplenjom za pravico i istino. To je značilni znak Jezušov, njegovoga kralstva i njegove cerkve i tūdi sredstvo, da to kraljestvo dosegemo!

Poleg toga nam nikaj drugoga ne pridobi tak velke naklonjenosti i lūbezni pri lūdeh i dopadenja pri Bogi, kak ravno krotkost. V to krščansko krotkost je položena odlična veličinā, velka premoč razuma, zvūnredna moč vole i velki dokaz dobre, potrpežljivosti, pokorščine i poniznosti. Vse to nam naklanja ne samo srca lūdi, nego tūdi Bože Srce. Tak bodo krotki tūdi v tom pomeni zemlo vzeli v posest, i so lūblenci i vladari zemle i nebes.

S toga spoznamo važnost dūha krotkosti za apoštolsko delo. Krotkost je že sama po sebi privlačna, pā pride šče zraven blagoslov poniznosti i potrpenja. Zato je cerkev osvojila svetlne z mečom, nego s potrpenjom i krotkostjov.

Iz povedanoga sledi sam po sebi sklep, da po Jezušovom zgledi premagūjemo jezo i nepotrpežljivost v svojem srci tūdi v vsagdenešnjem življenji i si vsigdar bole prisvajamo jakost krotkosti.

TRETJA BLAŽENOST

„Blaženi, ki so žalostni, ar bodo potolaženi.“

1. Predmet te žalosti.

Predmet te žalosti je ne tužnost i pobitost človečega čūstiva, pā tūdi ne naravno trpljenje i navadna bolečina nad zgūbov časne dobrine, ravnotak ne namišlena i skažлива žalost, kak so jo na videz meli farizeji zavolo svetskoga ponižanja Jeruzalema i vsega židovskega naroda pod tūji jarem.

Žalost, štero Zveličar ceni za blaženo, je tisti dūh resnosti, ki izklūčūje predvsem prazno iskanje zemelskoga veselja, navezanost na to časno naslado i vživanje; je resnost, ki pazi tūdi na to, da nas v tom časnom življenji more nagnoti k žalosti i ki nam v vživanji časnoga veselja določa mero i naklada zmernost i zadržanje.

Ta blaženost bi bila nekakše nāsprotje vživanji sveta, šteri ne sāmō ne mara za večno veselje, nego kratko postavlja svoj življenjski cio v vživanje zemelske naslade, kak pravi Zveličar; „Jaj vam, ki se zdaj smejete.“

2. Temelj te žalosti

je v človečoj naravi, ki vendar spozna za svoj cio nikaj višišega, kak je samo v zadostitvi poženja po čūtnom veselji.

Šče bole je utemeljena ta žalost v bistvi krščanstva, ki je postavilo človeki njegov namen zvūna toga sveta, nadnaravni namen, ki je nad njegovov naravov i njemi zato nalaga dužnost,

da zmerno vživa i da se zdržava od vživanja zemelskoga veselja iz višjih pogledov.

Zato je pa te večni namen tudi takši, da gda ga dosegnemo, nam vse naše žrtve i odpovedi, štere smo pretpeli na toj zemli, poplača in vso človečo naravo napuni z blaženostjov, kak je v plačili obečano. „Potolaženi bodo“ na teli i duši v tistoj meri, kak so tū na zemli bili žalostni i Bog sam bo njihov tolažnik i tolažba. „Smejali se bodo“ i njihovomi veselji ne bo konca.

Utemeljena je ta žalost tudi v svojem velkom haski, šteroga rodi. Poleg toga, da ta plemenita žalost neprestano naravnava naše srce na Boga i na večnost, nas varje pred grehom i norostjov i nas bogati z zasluženjom za nebesa, nas tolaži z najčistejšov tolažbov, bistri naše oko, da vidi nevarnosti i nesreče, štere za nas i za naše bližnje to življenje s sebov prinaša, i naše srce pripravi na to, da sebi i bližnjemi od teh nevarnosti odpomoremo. Pa kak velke so včasih te nevarnosti i nesreče, časne i duhovne, naše lastne i našega bližnjega, ali za cerkev pa tudi za vse človeštvo! Što vse to istinsko iz srca premisli, se istinsko tū na zemli ne more s pravim veseljem naseliti.

I je nazadnje utemeljena ta krščanska žalost v slabih posledicaj nasprotnoga veselja. To prazno veselje zemelskih stvari nas spravlja v lehkomiselnost i v malomarnost za večnost i nadnaravnost, i v to, da na Boga pozabimo, i v vse slabe posledice, štere iz toga izhajajo.

Staro i novo poganstvo, brezboštvo, s svojim čütnim veseljom i lepotov, prevnogimi časnimi i večnimi nesrečami nam to zadosta jasno dokazüjejo. Vsaka časna tolažba mine s smrtjov. V Bogi ne najdejo tolažnika, nego sodnika i začne se večna žalost i jokanje.

V nasprotnom pa je jakost žalosti istinsko znamenje Kristušovo, Cerkve i vseh svetih v Kristušovo milosti.

MISIJSKA POROČILA

J. M. J. F.

Juli 2. 1939.

Prečastiti g. urednik!

Ne morem drugače, kakor da Vam svojo veliko hvaležnost izrazim v par skromnih vrsticah, ker ste tako velikodušni, da mi vedno pošiljate Marijin List i Koledar Presvetega Srca Jezusovega. Liste iz naših krajev sprejemam s tolikim veseljem, zdi se mi, da mi pošiljate košček moje predrage domovine. S takim veseljem čitam vse od prve pa do zadnje besede, a pri tem se mi dozdeva, da hodim po domačih krajih, občujem z mojimi dragimi i se veselim lepoti narave, v katero je Stvarnik oblekel moje nepozabno domovino.

A najbolj se pa veselim duhovnemu napredku, katerega ti katoliški listi pospešujejo zaradi velikih žrtev, katere Vi, preč. g. urednik, doprinašate dan za dnem v blagor svoje domovine in Vam izročeni duš.

Brez dvoma Vi mene osebno ne poznate, rojena sem bila v Ameriki, a kot enoletno dete so me moji mili starši vzeli v Evropo, kjer sem preživela svoja zlata otroška in dekleška leta v Vel. Polani. Zato mi je spomin na Vas, preč. g. urednik, še svež; saj sem z mamo hodila v Črensovce k tretjeredniškim pridigam, katere ste Vi imeli. Še zdaj mi je v spominu en Vaš lepi govor o Mariji. Posebno so mi globoko v srce zapisana Vaša velika dela za Boga i narod, radi katerih je bilo celo v nevarnosti Vaše dragoceno življenje.

Kot 17 letna sem zapustila Vel. Polano in odšla v Ameriko. Tuji obrazi, drugačne navade, nepoznani jezik. O Bog! Zdaj sem šele spoznala, kaj je domovina. Počasi sem se novi privadila ter jo vzljubila.

V najlepši dekleški dobi mi je Bog pomagal, da sem spoznala ničevnost tega življenja ter sem zapustila svet in stopila v samostan šolskih sester tretjega reda sv. Frančiška. Sem prav srečna in zadovoljna.

Naše sestre tukaj delajo na slovenski i hrvaški šoli, dela imamo silno veliko, v večih mestih pravo misijonsko delo. Vsaka po svoji rmožnosti dela za rešenje duš, jaz šivam in še kaj drugega pomagam kjer moram, moje bol slabo zdravje mi mnogo nedopušča. Z Gospodom lahko rečemo, žetev je velika, delavcev pa malo.

V molitvi se spominjam vseh, ki so mi bili ljubi in dragi, posebno pa Vas, preč. g. urednik, ker mi tako redno pošiljate Marijin List.

Bog Vam plačaj! Vašo dobrohotnost Vam hočem povračevati z molitvijo.

V Jezusu mnogo pozdravov Vam, preč. g. urednik, in vsem čitateljem Marijinega Lista.

Prosim sv. blagoslova in sv. molitve. Ostajam v Gospodu
Vaša vedno hvaležna domačinka
Sestra M. Serafica Bajc.

Marija je z dušov i telom v nebo vzeta i v nebi koro-
nana za kraljico nebe i zemle. To čast je v Nazareti dobila,
gda je privolila, ka postane mati Zveličitelova, mati večnoga
krala. To obhajamo na Velko mešo. Tisto telo ne moglo sprh-
neti, štero je dalo življenje Večnomi življenji i štero nesamo
greha ne poznalo, nego niti najmenšega nagnenja na greh ne.
O, kak sladko se glasi naša pesem: Angeli v nebi hodijo,
Rožo Martijo kronajo.